

for at Regjeringen ſkulde høre det, for at Rigsdagen ſkulde høre det, og for at det ſkulde blive klart for Alle, at der enten var et stort Misgreb begaaet af Regjeringen ved hvad der var ſkeet, eller at det var en fuldkommen ligegyldig Sag og kun en Expedition, ſom kunde tilfalde Enhver. Naar man da ſiger: Ja, ſaa kunde jeg have blevet ſtaaende ved at udtale dette, ſaa vil jeg gjøre opmærkſom paa, at det var nødvendigt og aldeles nødvendigt, klart og ſkarpt at betegne, hvorfor jeg anſaae det, idetmindſte i dette Dieblif, for min Pligt at forlange den omhandlede Begunſtigelse for Alle. Det var naturligtvis ſlet ikke for Monopolets Skyld; thi det kunde jeg have ladet ſtaaе hen, indtil jeg ſaae, at det blev nægtet nogen Anden, men det var, for at man ikke ſkulde fornøje det, ſom Mange af os, der have været i Rigsdagen, længe vide tilbiger er ſkeet — ikke ſkulde fornøje: at ſøge i Ulandet. Støtte for at angribe vor almindelige Valgret. Dette har været min Henſigt og intet Andet.

Nu maa det ærede Thing gjøre i denne Sag, hvad det vil; jeg har den fuldkomneſte Overbeviſning om, at jeg har handlet ret, og at jeg har handlet i Statens Interesſe, i Preſens Interesſe og i Frihedens Interesſe. Derſom det Blad, ſom her er Spørgsmaal om, fra den Dag, det begyndte paa den Maade at ſende ſine Nummere til Ulandet, havde forandret ſin politiffe Retning; — jeg ſiger ikke, at det ſkulde lade være at angribe de ſamme Partier, jeg forlanger ikke, at det ſkulde lade være at indtage en Partiſtilling — men havde det i nogen væſentlig Grad forandret ſin Stilling, ſaa havde jeg maafkee aldrig aabnet min Mund, trods de Opfordringer, jeg har havt; men da det tværtimod gif videre og ſelv i den Artikel, der efter ſin fornuftige Natur kun ſkulde referere de Forhold med Henſyn til vort Land, ſom kunne have ſærlig Interesſe for Ulandet, ogſaa omtalte andre Forhold, jeg ſiger ikke paa nogen utilbørlig Maade, holdt jeg det for min Pligt at gjøre Regjeringen itide opmærkſom paa, at den maatte tage et Stempel bort fra en Journalvirksomhed, ſom, miſforſtaaet udenfor vore egne Grændſer, kunde blive os farlig.

S. Sæge: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Den ærede Rigsdagsmand har Ordet for en kort Bemærkning.

S. Sæge: Jeg ſkal blot ſige ſaa meget, at forſaavidt der er Tale om en Industri, kan det viſnok ikke ſiges om det Blad, der ſkriver franſke Artikler, at det driver en indbringende Industri. Forſaavidt Taler er om Angreb paa vor Valglov, da maa jeg bemærke, at jeg ikke i de franſke Artikler har ſeet et eneſte Ord, hvorved Valgloven er bleven angreben, og jeg antager heller ikke, at de Læſere, for hvem diſe Artikler i Ulandet ere beſtemte, kunne læſe Danſk. Jeg har naturligtvis ikke, i hvad jeg har ſagt, paa nogen Maade udtalt mig med Henſyn til Realiteten af, hvad der er fremkommet.

Iſchering: Jeg vil blot gjøre den Bemærkning, at jeg ikke anſeer det danſke Sprog ſaa aldeles ukjendt, at der jo paa ethvert Sted, hvor dette Blad kommer hen, findes Enkelte, der kunne læſe og forſtaaе, hvad der ſtaaer i Bladet. Jeg anſeer de franſke Artikler ſom en Heft, der trækker Læſet omkring, hvor det ellers ikke vilde komme hen og hvor det ikke hører hen. — Derſom vi vare en stærk og mægtig Stat, ſom til enhver Tid kunde ſige: det er vor Villie, det ville vi gjøre, det ſkal vi have, ſaa ſiger jeg, havde denne lille Ting, ſom der her tales om, intet at betyde; men vi maae have den Beviſthed, at vi kun kunne forſvare vore indre Inſtitutioner ved en ſindig og rolig Forhandling deraf indenfor vort eget Land, og at vi gjøre uklogt i at drage Fremmede ind paa et Gebeet, hvor vi vide, at de ſaa gjerne ville komme. Det forekommer mig mærkeligt, hvorledes de, der have fulgt hele den ſleſvig-holſteeniſke Retning, kunne være i ſaadan Tvivlsmaal om, hvad Tendentſløgne og Tendentſufandheder — man maa lægge Mærke til, at jeg har brugt begge Udtryk, ſaa at Enhver kan tage, hvad han finder paſer ham bedſt — have at betyde. Er der Noget, ſom har lidt under denne Shgdom, da